

Engin Erkiner: *Almanya'da Hür Demokrat Parti (FDP) aylardır içinde bulunduğu ve gittikçe derinleşen krize parti başkanını değiştirmeye karar vererek geçici bir çözüm buldu. Yedi yıldır parti başkanı olan, Hıristiyan Demokratlar (CDU) ile birlikte kurulan koalisyon hükümetinin Dışişleri Bakanı, aynı zamanda Başbakan Merkel'in yardımcısı olan Westerwelle nihayet çekilmeye razı oldu.* Razı edildi, demek daha doğru olur, zira aylardır çekilmemekte direniyordu. Mayıs'ta yapılacak Kongre'de Westerwelle yeniden aday olmayacak ve yerini aday gösterilen şimdiki Sağlık Bakanı Rösler alacak. Rösler aynı zamanda başbakan yardımcısı da olacak, Westerwelle ise –şimdilik- Dışişleri Bakanı olarak kalacak.

Şimdilik, çünkü, başarısız bir parti başkanı ve bakan olan Westerwelle'nin bu kadar önemli bir bakanlıkta kalması zor görünüyor.

Yeşiller'den Cem Özdemir, "Kaddafi'nin övdüğü bir dışişleri bakanı istemiyorum" diyerek, Westerwelle'nin gidiciliğine şimdiden işaret etmişti.

Son genel seçimde yüzde 15 kadar oy alarak büyük çıkış yakalayan FDP'nin oy oranı şimdi yüzde 5 civarında... Gelecek seçimde yüzde 5 barajını aşarak Federal Parlamento'ya girebileceği bile kuşku... Ek olarak eyalet seçimlerinde de peş peşe kötü sonuçlar alarak eyalet parlamentolarının ya dışında kalıyor ya da barajı zorlukla aşabiliyor.

Birkaç yılda yüzde 15'den yüzde 5'e inmek, dış politikada renksiz, kokusuz bir görünüm vererek dünyanın her yanına asker gönderen Almanya'ya uygun olmayan siliklikte bir Dışişleri Bakanı olmak, herkesin becereceği iş değildir.

FDP ve Westerwelle bunu nasıl başardılar sorusuna cevap aramadan önce, başka bir soru daha sormak gerekir:

Liberaller bizi neden ilgilendirsin?

İki nedenle:

Birincisi: Her büyük özelin içinde büyük bir genel de vardır. Önemli olan, özele özgü özelliklerin arasından o geneli görebilmektir ve o genel bizimle de ilgilidir.

İkincisi: Acemi politikacılığın önemli bileşenlerinden birisi olan “kaybetmesini bilmemek”le ilgili olarak, Westerwelle incelenmesi gereken bir örnektir.

Çinlilerin güzel bir sözü, “kurbağa gökyüzünü kuyunun ağzı kadar sanır” der.

Dünya, bizim dünyamızdan ibaret değildir.

KRİZ VE İLKELERDE ESNEKLİK

FDP'nin sahip olduğu desteği tepe taklak düşer gibi kaybetmesinin nedeni, CDU'nun durumuna bakılarak anlaşılabilir.

İki partinin koalisyon hükümeti döneminde kapitalist dünyanın genelini saran ekonomik kriz patladı ve Almanya'yı da etkiledi. FDP desteğini önemli oranda kaybederken, CDU be denli ağır kayıp yaşamadı.

Kriz döneminde CDU, muhafazakar ilkelerinde belirli oranda esnekliğe yönelirken, “burnundan kıl aldırmayan” FDP bunu yapmadı ve neo liberal dönemin sona erdiğini anlamadan eski görüşlerini katı olarak savunmayı sürdürdü.

CDU'nun belirli oranda “solcullaşmasının” ayrıntıları üzerinde durmayacağım. Sadece,

parti çevresinden, “Almanya’ya yeni bir sağ parti gerekli, CDU artık solculaştı” sesleri yükseldiğini belirtmekle yetineceğim.

Kriz yılları içinde Almanya, bu krizi öteki ülkelere göre daha hafif geçirdiği gibi, Avrupa Birliği içinde de “Avro’yu kurtaran ülke” durumuna geldi.

Ülke içinde büyük bir açılım yaparak Müslümanlarla ilişkisini değiştirdi. Tikenin her yanında minarelerin yükselmesini, İslam’ın içindeki her çeşit akımın açık örgütlenmesini teşvik etti.

Bir eyalet hükümetinde yer alan ilk Türkiye kökenli bakan da CDU’lu oldu.

Kısacası, Almanya’da sağın ve kapitalizmin değişmesinden söz edilebilir. Bu değişim sağın büyük partisi CDU’da açık olarak görülebiliyor. Kuşkusuz iç çatışmalar ve zikzaklar yaşanmadan da gerçekleşmiyor.

FDP ise kendi ilkeleri içinde kalarak bile değişimi reddetti.

Neo liberalizmin çöktüğü bir dönemde bu anlayışı daha da ilerletmeyi denedi. Örneğin “sosyal yardımın kaldırılması”nı önerdi ve sağcı Almanları bile kızdırdı.

“7-8 milyon insan nasıl yaşayacak, böyle sorumsuzluk olur mu!” tepkisinin ardından FDP’nin tepetaklak düşmesi açık olarak başladı.

Dönemin değiştiğini görmeyen ve kendi ilkeleri çerçevesinde bile değişime yanaşmayan her politik gücün başına gelecek olan aynıdır.

Dünyanın en iyi gazetelerinden birisi sayılan, sağcı ama kendi çerçevesi içinde objektif

olan Frankfurter Allgemeine Zeitung'daki bir yorumda, FDP'de personel deęişiklięinin geçici bir çözüm olduğu belirtiliyor ve Őöyle deniliyor:

“Asıl gerekli olan parti programının yeniden yazılmasıdır. Aksi durumda Yeşiller, FDP'nin yerini alacaktır.”

Teşhiste bu kadar isabet olabilir.

KAYBETMEYİ BİLMEMEK

Sadece politikanın değil, hayatın hemen her alanının kurallarından bir tanesi de, kaybetmesini bilmektir.

Ne bireyler, ne gruplar ve ne de partiler giriştikleri her işi başaramazlar.

Kimisi kaybedince vazgeçer.

Kaybetmeyi kaldıramaz.

Kimisi ise, Almandaki bir söze uygun davranır:

“Başarı, üzerinde çalışılmış hatadan doğar.”

Kimisi kaybetmeyi dűşmek düzeyinde ağır yaşar.

Bazısı düşünce bir daha kalkamaz.

Bazısı ise, “önemli olan hiç düşmemek değil, düştükten sonra kalkabilmektir” diye düşünür, hatası üzerinde çalışır ve devam eder.

Kaybetmesini bilmeyen, önemli bir eksikliğe sahip demektir.

FDP ve özellikle de Westerwelle bu eksikliği fazlasıyla gösterdi.

Çöküntü bağıra çağıra geliyor olmasına karşın, izlediği politikada ısrar etti ve sonuçta bozguna uğradı.

Bozgunu engellemenin en iyi yolu, fazla geç olmadan kaybetmeyi kabul etmektir.

Kazanacağınıza inanıyorsanız, sonuna kadar ısrar edersiniz.

Ama hesabınız yanlışsa, bozgunla karşılaşsınız ve bunun sonuçları da kaybetmekten daha ağır olur.

Görünen odur ki, Westerwelle bir süre sonra Dışişleri Bakanı olarak bile kalamayacak ve politik hayatı da sona erecektir.

“Burnumdan kıl aldırımam” derken, burnundan da olmuştur.

Almanya bu kadar apsız bir st düzey politikacıyı az görmüŐtür.